

Amsterdamsche muziekschool wordt het ons duidelijk dat de stem van Van Bree niet die eens roependen in de woestijn is geweest.

Ook de meestentijds vrij ongunstige maatschappelijke positie, waarin de musicus verkeerde, is Van Bree een doorn in het oog. De vele sociale misstanden die op dit gebied bestonden, zullen hem niet lang onbekend zijn gebleven. De zielegrootheid van dezen edelen mensch, zijn „onuitputtelijke bereidvaardigheid te dienen”, waarvan Dr J.P. Heye gewaagt, moesten hiertegen in opstand komen. Gezien zijn mentaliteit, is het alleszins begrijpelijk dat hij op middelen zint, om hieraan een einde te maken. Immers, welk een leed moet het dezen ethisch hoogstaanden mensch berokkend hebben, wanneer hij de omstandigheden vernam, waaronder vele musici hun levensavond sleten. Zijn liefde voor zijn medemensch eenerzijds, en anderzijds zijn nimmer aflatende energie, danken wij dan ook de oprichting van de Maatschappij „Cæcilia”, een instelling welker loffelijk streven het is, behoeftige musici of hun nagelaten betrekkingen te ondersteunen. Deze daad is het, die ons Van Bree doet zien als een waarlijk groot en edel mensch.

Er is een bekend woord van Fustel de Coulanges, dat een jaar analyse een uur synthese mogelijk maakt. Deze verhouding in acht genomen, kan in eenige punten worden samengevat, hetgeen is betoogd. De beteekenis van Van Bree voor ons Nederlandsch muziek-leven zou men dan drieledig kunnen noemen:

1. als dirigent;
2. als pædagoog;
3. als sociaal hervormer van de positie van den musicus.

Uit dien hoofde kunnen wij Van Bree als een der steenleggers beschouwen van onze muzikale cultuur. Onze muzikale cultuur, die in dezen tijd van zedelijke en moreele verwording, waarin alle hogere levenswaarden schijnen weg te vallen, van onschatbare beteekenis mag worden genoemd.